

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: III Kž 7/2019-20

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u trećestupanjskom vijeću za mladež, sastavljenom od sudaca Ane Garačić, predsjednice vijeća te Perice Rosandića, Damira Kosa, Miroslava Šovanja i Ratka Ščekića, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Martine Setnik, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženika D. K., zbog kaznenog djela iz članka 111. točaka 1. i 4. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11., 144/12., 56/15., i 61/15 – ispravak - dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbama državnog odvjetnika, optuženika i njegovih roditelja O. K. i I. K., podnesenima protiv presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 21. ožujka 2019. broj Kžm-25/2018., u sjednici vijeća održanoj 9. prosinca 2019., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske M. K., optuženika D. K. i branitelja optuženika V. M., odvjetnika u Z.,

p r e s u d i o j e :

Žalbe državnog odvjetnika, optuženika D. K. i roditelja optuženika O. K. i I. K. odbijaju se kao neosnovane te se potvrđuje drugostupanjska presuda.

Obrazloženje

Drugostupanjskom presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 21. ožujka 2019. broj Kžm-25/2018., pod točkom I. izreke, djelomično su prihvaćene žalbe optuženika D. K. i njegovih roditelja O. K. i I. K. te je preinačena prvostupanjska presuda Županijskog suda u Zagrebu od 9. travnja 2018. broj Kmp-8/2017. u odluci o kazni na način da je optuženik zbog kaznenog djela iz članka 111. točke 1. KZ/11. za koje je tom presudom proglašen krivim, na temelju te zakonske odredbe, osuđen na kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju 25 godina u koju mu je, na temelju članka 54. KZ/11., uračunato vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 22. veljače 2017. pa nadalje.

Pod točkom II. izreke u ostalom dijelu odbijene su kao neosnovane žalbe optuženika i njegovih roditelja O. K. i I. K., dok je žalba državnog odvjetnika odbijena u cijelosti te je u nepreinačenom dijelu potvrđena prvostupanjska presuda.

Protiv drugostupanjske presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske žalbu je pravovremeno podnio državni odvjetnik zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog

odluke o kazni, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske u trećem stupnju drugostupanjsku presudu preinači na način da optuženika D. K. proglasi krivim i za kazneno djelo teškog ubojstva iz članka 111. točke 4. KZ/11. i osudi na kaznu dugotrajnog zatvora u duljem trajanju. Žalbu su podnijeli i optuženik D. K. po branitelju V. M., odvjetniku u Z., zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. do 3. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17. - dalje: ZKP/08.), pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona i odluke o kazni, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske u trećem stupnju pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku te roditelji optuženika O. K. i I. K. sadržajno zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske pobijanu presudu ukine i predmet vrati na „ponovni prvostupanjski postupak“, podredno da optuženiku izrekne blažu kaznu. S obzirom da su žalbe optuženika i njegovih roditelja u bitnom sadržajno podnesene iz istih žalbenih razloga, razmatrat će se kao jedna žalba optuženika.

Odgovor na žalbu državnog odvjetnika podnio je optuženik po branitelju V. M., odvjetniku u Z., s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao trećestupanjski sud, odbije žalbu državnog odvjetnika kao neosnovanu.

Postupajući u skladu s odredbom članka 474. stavka 1. u svezi s člankom 490. stavkom 2. ZKP/08., spis je dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Sjednica vijeća je održana u prisutnosti zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske M. K. i branitelja optuženika V. M., odvjetnika u Z., dok je prisutnost optuženika D. K. osigurana putem tehničkog uređaja za vezu na daljinu iz Kaznionice u L., sukladno odredbi članka 475. stavka 8. ZKP/08.

Žalbe državnog odvjetnika, optuženika D. K. i njegovih roditelja O. K. i I. K. nisu osnovane.

U odnosu na žalbe optuženika i njegovih roditelja O. K. i I. K., osim zbog odluke o kazni

Optuženik smatra da je ostvarena žalbena osnova bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., jer da u obrazloženju pobijane presude nedostaju razlozi o zakonitosti izmjene činjeničnog opisa kaznenog djela, a s obzirom na to da se sudskomedicinska vještakinja dr. V. P. nije izjasnila o izmjeni optužnice o kojoj ovisi utvrđenje kvalifikatornog elementa kaznenog djela i na nedostatak obrazloženja o tome. Time je, prema mišljenju žalitelja, počinjena i bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP/08., jer je na takav način povrijeđeno pravo obrane optuženika, a to je moglo utjecati na presudu.

Međutim, protivno žalbenom prigovoru, nije ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. jer obrazloženje pobijane presude sadrži jasne i potpune razloge o svim odlučnim činjenicama pa tako i o onima koje se odnose na izostanak očitovanja sudskomedicinske vještakinje dr. V. P. na okolnost intenziteta patnji koje je oštećenica trpjela tijekom ozljeđivanja, a vezano za izmjenu činjeničnog opisa

kaznenog djela od strane državnog odvjetnika, koja izmjena se problematizira žalbom. Pri tome treba reći da je upravo nalaz i mišljenje sudskomedicinske vještakinje dr. V. P., koji je na raspravi pročitani i time kao dokaz izveden, bio temelj za izmjenu optužnice državnog odvjetnika u odnosu na okolnosti koje su u činjeničnom opisu kaznenog djela tom izmjenom samo precizirane, na koji način je državni odvjetnik, izmjenom optužnice prije dovršetka dokaznog postupka, postupio u skladu s odredbom članka 441. stavka 1. ZKP/08., kako to pravilno zaključuje i drugostupanjski sud otklanjajući žalbene prigovore optuženika. Budući da je na raspravi prvostupanjski sud optuženika pozvao da se očituje o izmijenjenoj optužnici i da predloži dokaze u odnosu na izmijenjenu optužnicu, pri čemu obrana tada nije predlagala ispitivanje vještaka na raspravi niti stavljala primjedbe na nalaz i mišljenje, nije počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP/08. na koju, također, ukazuje žalitelj jer nije ostvarena povreda prava obrane optuženika koja je mogla utjecati na presudu.

Također treba reći da okolnost što u činjeničnom i zakonskom opisu kaznenog djela „nema nikakve naznake o subjektivnom stanju optuženika u trenutku počinjenja kaznenog djela“, odnosno da se ne navodi „da je djelo počinio u stanju bitno smanjene ubrojivosti“, ne čini izreku pobijane presude nerazumljivom, niti je iz tih razloga izreka proturječna razlozima pobijane presude, kako to tvrdi žalitelj. Upravo suprotno, okolnost da je optuženik kazneno djelo počinio u stanju bitno smanjene ubrojivosti ne predstavlja odlučnu činjenicu za ostvarenje bitnih elemenata kaznenog djela za koje je optuženik proglašen krivim već samo okolnost koja može utjecati na kaznu pa, stoga, ta okolnost ne treba biti sadržana u činjeničnom opisu izreke pobijane presude, a niti u zakonskom opisu kaznenog djela, iz kojih razloga ni u tom dijelu nije počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., kako to pravilno obrazlaže i drugostupanjski sud.

Nije u pravu žalitelj ni kada tvrdi da je počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. u dijelu u kojem prvostupanjski sud obrazlaže odluku o kazni jer je i u tom dijelu, po ocjeni ovog trećestupanjskog suda, prvostupanjski sud pobijanu presudu valjano obrazložio iznoseći potpune i jasne razloge o činjenicama odlučnim za izbor vrste i mjere kazne u konkretnom slučaju pa tako i onima koje se odnose na utvrđene olakotne okolnosti, među kojima je i okolnost bitno smanjene ubrojivosti optuženika pa, stoga, nema govora o „arbitrarnosti u odlučivanju“, kako to neutemeljeno tvrdi žalitelj. Također, ne postoji znatna proturječnost u dijelu obrazloženja prvostupanjske presude u kojem prvostupanjski sud na jednom mjestu umjesto termina „kazna dugotrajnog zatvora“ očitom omaškom koristi termin „kazna zatvora“, niti na takav način „sud konfundira zatvor u dugotrajni zatvor“, kako to u žalbi ističe optuženik, jer je, kako iz izreke, tako i iz razloga pobijane prvostupanjske presude potpuno jasno i razumljivo da je optuženik tom presudom bio osuđen na kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju 30 godina. Isto tako, nema govora o tome da bi prvostupanjski sud istu okolnost, odnosno okrutan način počinjenja kaznenog djela, kao kvalifikatornu okolnost kaznenog djela, vrednovao i kao otegotnu okolnost kod odmjeravanja kazne, odnosno da bi se radilo o nedozvoljenom dvostrukom vrednovanju, kako to tvrdi žalitelj jer je prvostupanjski sud i o tome dao valjano obrazloženje s argumentacijom koju prihvaća i ovaj trećestupanjski sud i na istu, radi nepotrebnog ponavljanja, upućuje žalitelja.

Žalitelj ukazuje i na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavaka 2. i 3. ZKP/08. tvrdnjom da su pisano izvješće više stručne suradnice Županijskog suda u

Zagrebu M. B. od 20. studenog 2017. i njen iskaz na raspravi nezakonit dokazi u smislu članka 10. stavka 2. točaka 3. i 4. ZKP/08. jer da je prvostupanjski sud u pripremi i tijekom rasprave nepravilno primijenio odredbe članka 43. i 78. Zakona o sudovima za mladež („Narodne novine“ broj 84/11., 143/12., 148/13. i 56/15. - dalje: ZSM) koje, prema mišljenju žalitelja, „ne dozvoljavaju“ da izvješće stručne osobe bude mjerodavno prilikom odluke o primjeni prava.

Citirana bitna povreda odredaba kaznenog postupka, protivno tvrdnjama iznesenim u žalbi, i po mišljenju ovog trećestupanjskog suda, nije ostvarena jer pisano izvješće više stručne suradnice nije dokaz koji bi *ex lege* bio nezakonit u smislu odredbe članka 10. stavka 2. točke 3. ZKP/08., kako to pravilno zaključuje i drugostupanjski sud, jer se dokazi pa tako i predmetno izvješće, mogu prikupljati tijekom cijelog kaznenog postupka pa tako i u fazi pripremnog postupka, dok je usmeno ispitivanje više stručne suradnice suda potpuno zakonito provedeno na raspravi pa, stoga ni njen iskaz nije nezakonit dokaz u smislu odredbe članka 10. stavka 2. točke 4. ZKP/08. Stoga je prvostupanjski sud, pravilnom primjenom odredaba članka 43. i 78. ZSM, zakonito pribavio predmetno izvješće, dok su stručne osobe iznijele mišljenje o vrsti sankcije koju bi u konkretnom slučaju bilo opravdano izreći, a konačnu odluku o tome treba li na mlađeg punoljetnika primijeniti opće kazneno pravo ili maloljetničko pravo, donosi sud koji pritom nije vezan prijedlogom sadržanim u izvješću. Stoga nisu ostvarene citirane bitne povrede odredaba kaznenog postupka na koje upućuje žalitelj.

Optuženik u žalbi dovodi u pitanje ostvarenje bitnih obilježja kaznenog djela teškog ubojstva počinjenog na okrutan način, smatrajući da se u konkretnom slučaju radi o kaznenom djelu usmrćenja iz članka 112. KZ/11. te ističe da je u odnosu na te okolnosti počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., a posljedično i povreda kaznenog zakona, iako sadržajno ta žalbena argumentacija predstavlja žalbenu osnovu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede kaznenog zakona o čemu će biti riječi prilikom obrazlaganja presude u okviru tih žalbenih osnova.

Žalitelj ističe i bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP/08. koju vidi u tome što je prvostupanjski sud odbio prijedlog za suočenjem stručnih osoba, iako smatra da je to bilo nužno radi ocjene treba li u konkretnom slučaju na optuženika kao mlađeg punoljetnika primijeniti maloljetničko ili opće kazneno pravo, međutim, ne radi se tu o povredi prava obrane već taj žalbeni argument dovodi u pitanje pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja o čemu će, također, biti riječi u nastavku.

Slijedom iznijetoga, prema mišljenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao trećestupanjskog suda, nisu počinjene citirane bitne povrede odredaba kaznenog postupka na koje optuženik ukazuje u žalbi, niti bilo koja druga povreda na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, na temelju odredbe članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08. u svezi s člankom 490. stavkom 2. ZKP/08.

U odnosu na žalbenu osnovu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja optuženik navodi da su prvostupanjski i drugostupanjski sud, na temelju utvrđenih činjenica, izveli pogrešan zaključak da je optuženik počinio kazneno djelo teškog ubojstva na okrutan način, tvrdeći da se u konkretnom slučaju radilo o kaznenom djelu usmrćenja iz članka 112. KZ/11.

Nasuprot žalbenim tvrdnjama, i ovaj trećestupanjski sud smatra da brojnost ozljeda nanesenih nožem žrtvi (ukupno 88, od čega 73 ubodno-rezne), koje su zadane silom slabog do jakog intenziteta, po svom intenzitetu nadilazi okrutnost koja je inače prisutna kod počinjenja kaznenog djela ubojstva, pri čemu je žrtva, prema nalazu i mišljenju sudskomedicinske vještakinje dr. V. P., bila svjesna tijekom ozljeđivanja i pružala otpor na koji ukazuju obrambene ozljede po njenim ekstremitetima, kao i tragovi njene obuće po unutrašnjosti kabine vozila, a ozljeđivanje je, prema mišljenju vještakinje, trajalo nekoliko minuta, za koje vrijeme je žrtva trpjela bolove jakog intenziteta sve do gubitka svijesti.

Stoga, s obzirom na sadržaj nalaza i mišljenja sudskomedicinske vještakinje, i prema mišljenju ovog trećestupanjskog suda, nije bilo potrebno „za dokazanost kvalifikatornog elementa okrutnosti počinitelja“ provoditi ispitivanje tog vještaka na raspravi, kako to u žalbi navodi optuženik.

Nasuprot mišljenju žalitelja, drugostupanjski sud je, uz uvažavanje činjenice proistekle iz vještačkog nalaza, da se optuženik *tempore criminis* nalazio u stanju povišene afektivne tenzije, koja je u velikoj mjeri uvjetovana primarnim osobinama njegove ličnosti, pravilno otklonio žalbenu argumentaciju optuženika da su se u njegovom ponašanju stekla bitna obilježja kaznenog djela usmrćenja iz članka 112. KZ/11., jer iz dokaza izvedenih tijekom postupka (optuženik o inkriminiranom događaju nije želio iskazivati), unatoč iskazima određenih svjedoka koji su govorili da se žrtva ranije znala ponašati provokativno i neovisno o iskazima svjedoka koji su svjedočili o načinu optuženikovog reagiranja nakon inkriminiranog događaja, ne proizlazi da bi optuženik neposredno prije događaja bio provociran od strane žrtve teškim vrijeđanjem ili zlostavljanjem pa da bi time bez svoje krivnje bio doveden u stanje dugotrajne patnje ili jake razdraženosti, pri čemu se želja žrtve za prekidom veze s optuženikom i trudnoća s drugim muškarcem, i prema mišljenju ovog trećestupanjskog suda, ne može kvalificirati kao teško vrijeđanje ili zlostavljanje optuženika u kaznenopravnom smislu.

Povezujući naprijed iznijeto sa činjenicom, koju ističe i drugostupanjski sud, da je bitno smanjena ubrojivost optuženika, prema nalazu i mišljenju psihijatrijskog vještaka dr. I. P. Č., uz snažnu afektivnu tenziju koja je dovela do oslobađanja agresije po tipu narcističkog bijesa, uvjetovana primarno dominantnim narcističkim obilježjima njegove ličnosti, a u manjoj mjeri disocijalnim obilježjima u strukturi njegove ličnosti, pravilan je zaključak prvostupanjskog i drugostupanjskog suda da su u ponašanju optuženika ostvarena sva bitna obilježja kaznenog djela teškog ubojstva iz članka 111. točke 1. KZ/11., a ne kaznenog djela usmrćenja iz članka 112. KZ/11., kako to pogrešno nastoji prikazati žalitelj.

Pri tome treba reći da kvalifikaciju stupnja optuženikove ubrojivosti *tempore criminis* ne dovodi u pitanje ni medicinska dokumentacija o psihijatrijskom liječenju optuženika u Bosni i Hercegovini jer je provedenim vještačenjem, nasuprot žalbenoj tvrdnji, utvrđeno da podaci optuženikovog liječenja u Bosni i Hercegovini i njegovo uredno ponašanje tijekom života ne ukazuju na težu psihijatrijsku patologiju niti organsku redukciju fizičkih ili mnestičkih funkcija koja bi mogla dovesti do neubrojivosti optuženika *tempore criminis*.

U odnosu na žalbeni prigovor optuženika da je prvostupanjski sud trebao suočiti predstavnicu Centra za socijalnu skrb P. F. M. s višom sudskom suradnicom suda M. B. zbog njihovih različitih prijedloga o tome treba li u odnosu na sankciju prema optuženiku kao

mlađem punoljetniku primijeniti opće kazneno pravo ili maloljetničko pravo, ovaj trećestupanjski sud stoji na stanovištu da je drugostupanjski sud pravilno otklonio i taj žalbeni prigovor optuženika pozivom na odredbu članka 289. stavka 4. ZKP/08. koju u konkretnom slučaju prvostupanjski sud opravdano nije primijenio jer se ne radi o iskazima svjedoka već o iskazima stručnih osoba u smislu odredbe članka 43. ZSM, u kojima ne postoje razlike o važnim činjenicama, već je riječ o primjeni prava, o čemu je ovlašten odlučiti jedino sud, ocjenjujući vjerodostojnost njihovih suprotstavljenih mišljenja.

Također, žalitelj nije u pravu kada tvrdi da je prema optuženiku kao mlađem punoljetniku pri izricanju sankcije trebalo primijeniti maloljetničko, a ne opće kazneno pravo jer, i prema mišljenju ovog trećestupanjskog suda, nije bilo mjesta primjeni odredbe članka 105. stavka 1. ZSM. Naime, vrsta kaznenog djela i način njegovog počinjenja, karakteristike ličnosti optuženika, njegove obiteljske prilike, kao i činjenica da je i on ranije dolazio u sukob sa zakonom i iskazivao nasilno ponašanje prema žrtvi, ukazuju na to da inkriminirano postupanje nije odraz životne dobi optuženika, niti je isto proizašlo iz nedovršenog procesa psihosocijalnog sazrijevanja karakterističnog za tu dob, već se radi o progredirajućem ponašanju optuženika u smjeru nepoštivanja općeprihvaćenih društvenih normi ponašanja koje se ne može pripisati njegovoj mladenačkoj lakomislenosti.

Slijedom iznijetoga, pravilan je zaključak prvostupanjskog i drugostupanjskog suda da je u konkretnom slučaju, nasuprot žalbenom prigovoru, prema optuženiku trebalo primijeniti opće kazneno pravo pri izricanju kazne.

Stoga je neosnovana žalba optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede kaznenog zakona.

U odnosu na žalbu državnog odvjetnika, osim zbog odluke o kazni

U okviru žalbene osnove pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja državni odvjetnik tvrdi da je optuženik u počinjenju kaznenog djela postupao planirano, hladnokrvno i proračunato, odnosno da je kazneno djelo počinjeno i iz bezobzirne osvete pa da su na takav način u ponašanju optuženika ostvarena i bitna obilježja kaznenog djela teškog ubojstva iz članka 111. točke 4. KZ/11.

Međutim, i prema mišljenju ovog trećestupanjskog suda, pravilan je zaključak prvostupanjskog i drugostupanjskog suda da je osveta, kao mogući motiv izvršenja kaznenog djela ubojstva, ostala u granicama ljudskog ponašanja koje nema karakteristike bezobzirnosti, kao kvalifikatorne okolnosti u okviru citiranog zakonskog članka. Okolnosti koje su neposredno prethodile inkriminiranom događaju, odnosno razmijenjene SMS poruke intimnog sadržaja, dogovor za večeru koja je, prema snimci nadzorne kamere restorana „N.“ u ... u Z., završila mirno, činjenica da je kazneno djelo počinjeno u vozilu žrtve u neposrednoj blizini njene kuće, da je, prema rezultatima očevida, nož kojim je počinjeno kazneno djelo ostavljen u automobilu gdje je i pronađen, neovisno o inače turbulentnoj vezi optuženika i žrtve o čemu su svjedočili ispitanici svjedoci, tijekom koje veze je žrtva ostala trudna s drugim muškarcem, ukazuju na iznenadno stvorenu, a ne prethodno planiranu odluku optuženika da žrtvu ubije, odnosno da se radi o situacijskom zločinu koji je bio potaknut događajima koji su mu neposredno prethodili, čemu u prilog govore i rezultati psihijatrijsko-psihologijskog

vještačenja prema kojima je optuženik u vrijeme počinjenja kaznenog djela bio u stanju snažne afektivne tenzije.

Stoga u ponašanju optuženika, protivno navodima žalbe, nisu ostvarena bitna obilježja kaznenog djela iz članka 111. točke 4. KZ/11. pa je prvostupanjski sud pravilno postupio kada ga za to djelo nije proglasio krivim.

U odnosu na žalbu optuženika i državnog odvjetnika zbog odluke o kazni

Nisu u pravu optuženik i državni odvjetnik kada pobijaju drugostupanjsku presudu zbog odluke o kazni.

Naime, pravilno je utvrđenje drugostupanjskog suda da činjenica što je optuženik presudom Općinskog kaznenog suda u Zagrebu broj Kmp-3/2017. osuđen na zatvorsku kaznu zbog kaznenog djela iz članka 227. stavka 6. KZ/11., protivno navodima žalbe državnog odvjetnika, nije mogla biti cijenjena kao otegotna okolnost jer je ta presuda postala pravomoćna 15. prosinca 2017., dakle, nakon počinjenja predmetnog kaznenog djela pa je optuženik *tempore criminis* bio neosuđivana osoba.

Osim toga treba reći da je iskazana upornost u postupanju optuženika pravilno cijenjena otegotnom okolnošću pri čemu se, i prema mišljenju ovog trećestupanjskog suda, ne radi o nedopuštenom dvostrukom vrednovanju okolnosti koja čini i biće kaznenog djela teškog ubojstva iz članka 111. točke 1. KZ/11. za koje je optuženik proglašen krivim i osuđen, kako to nastoji prikazati optuženik u žalbi, jer je iskazana upornost i bešćutnost u konkretnom slučaju cijenjena u kontekstu okolnosti pod kojima je kazneno djelo počinjeno i jačine ugrožavanja zaštićenog dobra u smislu odredbe članka 47. KZ/11., koja prelazi granice intenziteta i okrutnosti koje to kazneno djelo čini uobičajeno teškim, kako to pravilno obrazlaže i drugostupanjski sud.

Isto tako, pravilno je olakotnom cijenjena okolnost da je optuženik *tempore criminis* bio bitno smanjeno ubrojiv, koja okolnost umanjuje stupanj krivnje optuženika, na što s pravom ukazuje optuženik u žalbi, kao što je pravilno kao olakotna cijenjena i okolnost da je optuženik u vrijeme počinjenja djela bio vrlo mlada osoba, odnosno mlađi punoljetnik.

Međutim, s pravom državni odvjetnik ističe da odnos optuženika prema djelu nije bio takve prirode da bi ga trebalo tumačiti u njegovu korist, kako to obrazlaže drugostupanjski sud, s obzirom da optuženik tijekom kaznenog postupka, osim pukog verbaliziranja na ročištu pred državnim odvjetnikom tijekom istrage, nije izrazio iskreno žaljenje i kajanje zbog počinjenog kaznenog djela, kako to pravilno zaključuje i prvostupanjski sud, dok optuženikovu reakciju nakon počinjenja kaznenog djela kada je, prema iskazima svjedoka povraćao, plakao, dozivao žrtvu i govorio da se pozove hitna pomoć i policija, prema mišljenju ovog trećestupanjskog suda, prije treba pripisati prirodnoj fiziološkoj reakciji organizma u suočavanju s posljedicama kaznenog djela i vlastitom sudbinom, kako to s pravom ističe i državni odvjetnik u žalbi.

Cijeneći sve naprijed iznijete okolnosti koje su odlučne za odmjeravanje kazne u konkretnom slučaju, i prema mišljenju ovog trećestupanjskog suda, kazna dugotrajnog zatvora u trajanju 25 godina za kazneno djelo iz članka 111. točke 1. KZ/11., primjerena je

svim okolnostima konkretnog slučaja i ličnosti počinitelja te ostvarenju, kako opće svrhe kaznenopravnih sankcija, tako i svrhe kažnjavanja iz članka 41. KZ/11.

Slijedom iznijetoga i budući da ispitivanjem drugostupanjske presude nisu nađene povrede zakona na koje ovaj sud, u skladu s odredbom članka 476. stavka 1. u svezi s člankom 490. stavkom 2. ZKP/08., pazi po službenoj dužnosti, odlučeno je kao u izreci, na temelju članka 482. ZKP/08.

Zagreb, 9. prosinca 2019.

Zapisničarka:
Martina Setnik, v.r.

Predsjednica vijeća:
Ana Garačić, v.r.